

Luka Kaioli

MESI

više od superzvezde

Naslov originala:
MESSI, MORE THAN A SUPERSTAR

© Luca Caioli, 2008, 2012, 2015
© za srpsko izdanje NOVOLI, Beograd, 2016.

Prevod:
Dejan Arsenovski i Milica Konstantinović
(poglavlja 36,37 i 38)

Lektor i korektor:
Ljiljana Ilievski

Korice:
Saša Živaljević

Fotografije:
Saša Živaljević

Za izdavača:
Igor Radojčić

Sva prava zadržana. Doštampavanje i objavljivanje u
celosti kao i u segmentima samo uz dozvolu izdavača.

Luka Caioli

MESI

VIŠE OD SUPERZVEZDE

Novoli
P U B L I S H I N G

Lionel Mesi osvaja svoje prve trofeje (prvi red, drugi s leva).
Njegov otac Horhe, stoji, desno.
Zahvaljujemo porodici Mesi na fotografiji.

Prvo poglavlje

Rosario, Argentina

Razgovor sa Selijom i Marselom Kućitini

„Kupim parče od buta ili zadnje četvrti. To su goveđi odresci koje sam videla i u Barseloni, ali ne znam kako se zovu. Malo ih posolim, umočim u jaja i uvaljam u prezle. Pržim dok ne postanu zlatno-braon i stavim u posudu za pećnicu. Tanko isečem luk i prepržim ga. Kada luk dobije tamnu boju, dodam isečeni paradajz, malo vode, soli, origano i šećera na vrhu kašicice. Potom ostavim na vatri oko dvadeset minuta. Kada je sos gotov, prelijem svako parče i vodim računa da su dobro natopljena. Uzmem iz frižidera malo krem ili tvrdog sira i naređam na šnicle u tankim režnjevima. Držim u pećnici dok se sir ne istopi. Sve što mi nakon toga preostaje je da ispržim pomfri kao prilog i *milanesa a la napolitana* (napolitanska šnicla) spremna je da se posluži.”

Sa strašću i iskustvom dobre kuvarice, Selija opisuje omiljeno jelo svog sina Lionela Mesija.

Kada odem u Barselonu moram to da mu pravim dva-tri puta nedeljno. I s najmanje tri goveđa odreska srednje veličine. Razbašurim mu kosu i kažem: „Ti zbog moje šnicle napolitana i mog *matea* (tradicionalni argentinski čaj) postižeš toliko golova.” Lionel ima jednostavan gastronomski ukus: šnicla, ali ne od svinjskog ili konjskog mesa; piletina sa sosom od paprike, luka, paradajza i origana. Ne mari mnogo za komplikovana jela, kao što su ona koja pravi njegov brat Rodrigo, ali kao što je poznato, Rodrigo je profesionalni kuvar i njegov san je da jednog dana otvori svoj restoran. Prirodno je za njega da eksperimentiše i isprobava nove recepte, iako ih njegov mlađi brat uvek ne ceni dovoljno. Da li voli slatkiše? „Da, Leo voli čokolade i *alfahores* (tradicionalni keks punjen

karamelom – nacionalna poslastica); kada idemo u Španiju moramo sa sobom da nosimo gomilu kutija, tako da uvek ima dobru zalihu.” Priča nam kako mu je jednom, kada je bio mali, trener obećao *alfahores* za svaki gol koji postigne, a on ih je postigao osam na jednoj jedinoj utakmici. To je bila gozba.

Uz šolju kafe u kafiću La Tienda na aveniji San Martin de Rosario, majka Barselonine desetak s velikim uživanjem priča o svom svetski poznatom sinu. Crna kosa, zagonetan osmeh i neke crte lica podsećaju na Lea (premda se ona smeje i kaže da on u potpunosti podseća na svog oca). Selija Marija Kućitini Oliveira de Mesi ima mekan, nežan glas. Dok priča, često baca pogled na svoju sestru, koja sedi na suprotnoj strani. Najmlađa iz porodice Kućitini, Marsela, je takođe majka nekoliko fudbalera: Maksimilijano igra za Olimpiju iz Paragvaja, Emanuel igra u Španiji za FK Hironu; i Bruno pohađa fudbalsku školu Renata Sezarinija, koja među svoje učenike ubraja igrače kao što su Fernando Redondo i Santjago Solari. Marsela Kućitini de Bjankuki je Leova kuma i njegova omiljena tetka. Kada se vraća u Rosario, voli da vreme provodi u svom domu. „Mi moramo da odemo da ga sačekamo, ili da zovemo da vidimo kako je, ali, naravno, moja sestra ga isuviše mazi”, kaže Selija. „A tu je i Emanuel, njih dvojica su nerazdvojni.” Od najranijeg detinjstva stalno su se igrali zajedno loptom. „Bilo ih je petorica: moja trojica, Matijas, Rodrigo i Leo, i dvojica moje sestre, Maksimilijano i Emanuel. Nedeljom, kada bi išli kod moje majke, sva petorica bi izašla na ulicu da igraju pre ručka”, priseća se Selija. To su bile žustre igre, fudbal ili ‘kocke’ i često bi završavale tako što se Leo kući vraćao uplakan zato što je izgubio, ili zato što su stariji dečaci varali. „Baš pre neki dan, Maksi me je podsetio na te njihove igre”, dodaje Marsela, i kaže mi kako sada, kada se svi nađu ovde u Rosariju, on (Leo) želi da Mesi-jevi igraju protiv Bjankukija, kao u stara vremena.

I uspomene nas vode do bake, Selije: njena izvanredno ukusna jela, peciva, porodična okupljanja nedeljom i strast

za fudbalom. „Ona je bila ta koja je pratila decu na treninge. Ona je bila ta koja je insistirala da dozvole mom Leu da igra, iako nije imao dovoljno godina, iako je bio najmlađi i najniži. „Jer, kaže Selija, „on je oduvek bio mali. Plašili su se da ga neko ne nagazi, da će ga povrediti”, ali ona se nije plašila, insistirala je: „Dodaj Lionelu, dodaj tom malom, on postiže golove.” „Ona je bila ta koja nas je ubedila da mu kupimo kopačke. Žalosno je što danas ne može da ga vidi. Umrle je kada je Leo imao deset godina, ali ko zna da li gleda odozgo da vidi šta je postao njen unuk koga je toliko volela.”

Ali kako je Leo počeo da igra fudbal? Ko ga je učio? Odakle potiču sve te njegove sposobnosti – da li su u pitanju geni? „Ne znam, od njegovog oca, od njegove braće, od njegovih rođaka. Mi smo u našoj porodici oduvek voleli fudbal. Ja sam, takođe, ljubitelj. Moj idol? Maradona. Njegova karijera, njegovi golovi, sve to sam pratila s puno strasti. Bio je ‘varvarin’ na terenu. Kada sam ga upoznala, rekla sam mu: ‘Nadam se da će moj sin jednog dana postati veliki fudbaler i da ćeš ga ti trenirati’. I pogledajte šta se dogodilo, pogledajte dokle je dogurao...”

Stanka u priči: mobilni telefon na stolu počinje da zvoni. Selija se izvinjava i udaljava da bi se javila na telefon.

U međuvremenu, Marsela se vraća na temu mladog Lea. „Bio je neverovatan, s manje od pet godina, umeo je da kontroliše loptu bolje nego bilo ko drugi. Obožavao je to, nikada ne bi prestajao. Šutirao je u kapiju toliko često da su komšije često tražile od njega da malo ‘ohladi’.”

Selija je završila razgovor, seda i klima glavom potvrdno. „Najgora kazna kojom je moglo da mu se zapreti, bila je: danas nećeš da treniraš. ‘Ne, mama molim te, biću stvarno dobar, ne brini, obećavam... pusti me da idem da igram’, molio je i navaljivao sve dok me ne bi ubedio. Leo nije bio nestašno dete niti lenj, uvek je bio dobar dečak, miran i stidljiv, baš kao što je i danas.”

Zaista? „Da, zaista. On uopšte ne obraća pažnju na slavu koja ga okružuje. Kada se vrati u Rosario uvek želi da dođe i

šeta ovim krajem, duž avenije San Martín, sa svojim rođakom Emanuelom. Kada mu kažemo da to nije moguće, da će ljudi iz njegovog rodnog grada postati histerični kada ga vide i da mu neće dozvoliti da napravi ni dva koraka, on se iznerivira. On to ne razume, to ga nervira. U Barseloni ide u robnu kuću Korte Ingles u trenerci i sportskoj opremi. Ronaldinjo mu često razbaruši kosu i pita ga da li je lud kada izlazi tako obučen. On uopšte ne obraća pažnju na to ko je. Zato mu slava, potpisivanje autograma ili slikanje s navijačima ne padaju teško. Ponekad, kada se vrati kući nakon dužeg odsustva, ja odem da ga vidim, legnem pored njega na krevet. Ćaskamo, ja mu, razbarušim kosu, pričam mu razne stvari i kažem, u šali: 'Šta bi sve te devojke dale da budu na mom mestu pored tebe'. On napravi grimasu i kaže: 'Ne budi luda mama'."

Na zidu kafića izloženi su dresovi argentinskih igrača. Leov je takođe tamo, ispod prozora, Barselonin dres, s brojem 30.

„Ljudi ne znaju da sam ja njegova majka, iako živimo u ovom gradu”, objašnjava Selija, žena koja izbegava slavu, veoma svesna rizika koju ona donosi, i koja ima veoma jasne prioritete u svom i životu svoje dece. Sve je to lepo i fino, ali kako se oseća kao majka jedne zvezde? „Ponosno, veoma ponosno. Otvoriti novine i naći članak o njemu – i ovde veoma često kao i u Španiji – ili na ulici videti broj njegovog dresa i decu koja ga nose, to me preplavi ponosom. Zato me boli kada čujem kritike vezane za njegovu igru ili lažne informacije o njegovom životu. To vas dotakne duboko u duši i boli vas kada neko nazove i kaže da li si videla ovo, da li si videla ono. Leo? On gotovo da ne čita ono što pišu o njemu. Ukoliko i primeti, to ga ne dotiče. Ali to ne znači da nije prošao kroz teške periode. Imao je svoje loše trenutke, kada je bio povređen, mesecima van igre, kada stvari nisu išle onako kako bi on to želeo. U takvim momentima ja ne razmišljam dugo, spakujem svoje stvari i odem u Barselonu, da vidim šta se dešava, da budem blizu njega, da vodim računa o njemu onoliko koliko to mogu. Leo je oduvek

bio dečak koji svoje probleme drži u sebi, ali u isto vreme, bio je veoma zreo za svoje godine. Sećam se da mi je rekao, kada smo posumnjali da postoji mogućnost da se vrati u Argentinu: „Mama, ne brini, ja ostajem, ti idi, Bog će biti uz nas.” On ima izuzetno čvrstu volju.

Vraća se na temu njegovog uspeha, na temu ljudi koji su ludi za Buvom (nadimak Lionela Mesija) s obe strane Atlantika. „Stvar koja mi se najviše dopada je to što ga ljudi vole”, kaže Selija. „Vole ga, po mom mišljenju, zato što je jednostavan, skroman, dobra osoba. Uvek misli na druge i pazi da su svi oko njega dobro: njegovi roditelji, njegova braća i sestre, njegovi rođaci. Uvek misli o svojoj porodici. Naravno, ja sam njegova majka i majke, kada govore o svojoj deci, ‘zenicama svojih očiju’, uvek govore dobre stvari, ali Leo zaista ima ogromno srce.”

Kako majka vidi budućnost svog sina? „U pogledu fudbala, nadam se da će postati deo istorije, kao Pele, kao Maradona. Nadam da će dogurati daleko, veoma daleko. Ali ja, kao majka, iznad svega nadam se da će biti veoma srećan, da će imati porodicu, jer on još uvek nije mnogo toga doživeo. On je celog sebe posvetio fudbalu, dušom i telom. On ne izlazi, ne radi mnoge stvari koje mladi ljudi njegovog doba rade. Zato se nadam da će imati divan život. On to zaslužuje.”

S druge strane velikog prozora, nebo se zamračilo. Saobraćaj je postao haotičniji: autobusi, klimavi kombiji, automobili koji ostavljaju oblake dima za sobom, zaprega puna otpada koju vuče mršavi konj i mnoštvo ljudi koji idu u prodavnice i na autobuske stanice. Selija mora da ide kući; Marija Sol, najmlađa u porodici, je tamo čeka. Marsela mora da dovede Bruna iz škole fudbala. Pada kiša i Selija insistira da otprati svoje goste do centra grada. Ide po auto. Na vratima, nekoliko poslednjih reči s Marselom o majčinskim strahovima – povrede, i novac koji može da udari u glavu. „Za sada, moja deca i Leo, nisu izgubili smisao za realnost. Moja porodica i ja, a i porodica moje sestre, živimo u istom gradu u kome smo

rođeni, u istoj kući kao i pre, nismo se preselili na neko drugo mesto, nismo želeli da ostavimo naše korene, i deca su ista kao što su uvek bila. Nadam se da se nikada neće promeniti. Nadam se da se ono što se desilo drugim fudbalerima, koji su izgubili sebe u svoj toj slavi, njima neće desiti.”

Sivi Folksvagen zastaje kraj trotoara. Selija vozi brzo ulicama severnog dela Rosaria. Prolazi pored Leove stare škole i kaže: „Nije bio dobar učenik. Bio je pomalo lenj.”

Skreće desno pored Tiro Suiza, sportskog kluba koji su 1899. godine osnovali italijanski emigranti poreklom iz pokrajine Tičino. Dva dečaka ne primećuju auto, isuviše zaokupljeni dok trče za loptom.

„Takav je bio i Lionel”, kaže Selija.

Drugo poglavlje

Bolnica Garibaldi

24. jun 1987.

Svetla zgrada izgrađena u stilu devetnaestog veka zauzima pravougaonu parcelu na broju 1249 ulice Visasoro. To je italijanska bolnica posvećena Đuzepeu Garibaldiju, kome je počast odata i statuom u ulici Plasa de Italia u Rosariju. On je popularna figura, poznat kao „Heroj dva sveta”, jer je tokom svog egzila u Južnoj Americi vodio bitke duž celog toka reke Parana. U tim krajevima njegove Crvene košulje ostavile su svoj trag gde god su prošle: na primer, kroz imena bolnica u Rosariju i Buenos Airesu, koje su osnovali politički egzilanti, pristalice Macinija i Garibaldija, i njihovi radnički sindikati. Bolnički kompleks u Rosariju otvoren je 2. oktobra 1892. s ciljem da služi italijanskoj zajednici, koja je u to vreme predstavljala više od 70% emigranata koji su dolazili s one strane Atlantika. Danas ona ima jedno od najboljih porodilišta u gradu. Upravo u njemu počinje priča o Lionelu Mesiju, trećem detetu porodice Mesi-Kučitini, u šest sati jednog zimskog jutra.

Njegov otac, Horhe, ima 29 godina i šef je odeljenja u železari Asindar, u mestu Vilja Konstitusion, nekih 50 kilometara izvan Rosarija. Dvadeset sedmogodišnja Selija radi u radionici za proizvodnju magneta. Sreli su se kao mladi u kvartu Las Eras, nekada zvanom Estado de Israel, a danas znanom kao San Martin, u južnom delu grada, čiji su stanovnici skromni i vredni.

Selijin otac Antonio je mehaničar – popravlja frižidere, klima uređaje i druge električne aparate. Njena majka, koja se takođe zove Selija, radila je niz godina kao čistačica. Horheov otac Euzebio zarađuje za život na građevini; njegova majka, Rosa Marija, takođe je čistačica. Nešto više od 100 metara

deli njihove kuće. Kao i mnoge druge lokalne porodice, imaju italijansko i špansko poreklo. Prezime Mesi potiče iz italijanskog grada Porto Rekanati, u provinciji Mačerata, koja je rodni kraj pesnika Đakoma Leopardija i tenora Benjamina Džilja. Upravo odatle je izvesni Antonio Mesi, kao i toliko mnogo drugih emigranata sa kartom trećeg razreda, otišao pred kraj devetnaestog veka na jednom od mnoštva brodova koji su plovili ka Americi. Kućitini takođe imaju italijanske korene, s očeve strane. Iako ove porodice potiču iz vlažnih pampi, na koncu su se doselile u grad.

Na 305 kilometara od glavnog grada Buenos Ajresa, i sa oko milion stanovnika, Rosario je najveći grad u pokrajini Santa Fe, prostirući se duž obala reke Parana. Promenada Kostanera pruža se duž reke do mosta *Nuestra Senjora del Rosario*, koji se nadvija nad vodom i rečnim ostrvima, i povezuje grad sa Viktorijom. Parana je oduvek bila veoma važan putni pravac u rečnoj trgovini: odavde se mnogi poljoprivredni proizvodi izvoze širom Merkosura – kao što je soja, koja je u novije vreme donela bogatstvo ovoj regiji i transformisala urbanu strukturu ove oblasti. Nove zgrade, soliteri i neverovatne vile uzdižu se pred plažama od finog peska koji je nanela reka. A ipak, Rosario je i dalje patriotski grad *par excellence*. Grupe učenika obučenih u belo poziraju za fotografiju ispred spomenika zastavi, napravljenog u starom sovjetskom stilu i otvorenog 1957. godine da obeleži mesto u kome je general Manuel Belgrano po prvi put naredio podizanje nacionalne zastave, 27. februara 1812.

Rosario je grad potomaka emigranata, sirotinjskih četvrti i seoskih kuća. Ali ostavimo po strani priče o emigraciji, mešavini kultura, jezika i tradicija, kojih ima mnoštvo u Argentini, i vratimo se Horheu i Seliji, koji su se zavoleli i počeli da se zabavljaju.

Sedamnaestog juna 1978. venčali su se u crkvi Korason de Marija. Cela zemlja je potpuno zaokupljena Svetskim

prvenstvom – toliko da tek venčani par, koji medeni mesec provodi u gradu Bariloćeu, vodi računa da ne propusti utakmicu Argentina-Brazil koja se igra u Rosariju. Rezultat je nula-nula. Osam dana kasnije, na River Platinom Monumental stadionu u Buenos Ajresu, Sezar Luis Menotijev argentinski nacionalni tim, poznat u Argentini kao *Albiselesti* (belo - nebesko plavi) pobeđuje Holandiju sa 3-1 i osvaja Svetsko prvenstvo. Sledi nacionalna euforija. Čini se kao da Filjol, Olguin, Galvan, Pasarela, Tarantini, Ardiljes, Galjago, Ortiz, Bertoni, Luke i Kempes brišu sva sećanja na Proces nacionalne reorganizacije (period vojne vladavine) – ubijene disidente, više od 30.000 „nestalih” građana, mučenja i užase surove i krvave vojne diktature generala Horhe Rafael Vidala, koja je započela 23. marta 1976, smenom Izabele Peron. Na ulicama Buenos Ajresa još uvek se mogu videti reči „*Immundo mundial*” – prljavo svetsko prvenstvo – naslikane ispod zelenila fudbalskog stadiona i uz natpis „1978”.

Dve godine nakon puča, zemlja je još uvek pod vladavinom terora, ali život ide dalje. Selija i Horhe postaju roditelji: Rodrigo Martin rođen je 9. februara 1980, a njihov drugi sin, Matijas Orasio, rođen je u jednom od najmračnijih trenutaka u istoriji zemlje.

Datum je 25. jun 1982, samo jedanaest dana nakon završetka Foklandskog rata. Argentina, poražena, broji svoje žrtve (649 mrtvih) i ranjene (više od 1.000), kao i sve muškarce koji nikada neće zaboraviti tih dva i po meseca pod vatom. Mladi, neiskusni i loše opremljeni dobrovoljci, nagovoreni jeftinim patriotizmom da se prijave da ponovo osvoje Foklandski arhipelag, koga su Britanci okupirali daleke 1833. „Operacija Rosario”, naziv ključne argentinske invazije koju je 2. aprila 1982. predvodio general Leopoldo Galtijeri, bila je relativno krupan pokušaj zavaravanja, koji je organizovala vojna hunta, s namerom da se skrene pažnja s propasti ekonomskog programa uvedenog 1980. – sa strategija

koja su dovele do 90%-ne inflacije, recesije u svim oblastima ekonomije, uvećanja spoljnog duga kako privatnih preduzeća tako i države, devalvacije zarada, i, posebno, progresivnog osiromašanja srednje klase (čije postojanje predstavlja karakteristiku koja zemlju izdvaja od ostalih zemalja Latinske Amerike). Rat je trebalo da učini da zemlja zaboravi na drame iz prošlosti, ali Galtijeri nije bio spreman za Čeličnu lejdi, Margaret Tačer, niti je u obzir uzeo britansku armiju.

Za nekoliko nedelja, britanske snage slomile su argentinski otpor – propast koja će dovesti do pada vojne hunte i slavljenja uvođenja demokratije u roku od godinu dana. Ali povratak Malvina – argentinski naziv za Foklande – za Argentinu i dalje ostaje trajan zahtev: u Rosariju, u *Parque Nacional de la Bandera* („Nacionalnom parku zastave”), podignut je spomenik u čast „heroja koji žive na Malvinskim ostrvima” i ustav iz 1994. godine navodi restituciju teritorije kao cilj kojeg niko ne sme da se odrekne.

Ipak, 1983. izborna pobeda pripala je Raulu Alfonsinu, jednom od nekolicine političara koji su zadržali distancu prema vojsci, tvrdeći da je njen jedini cilj za ulazak u rat bio učvršćivanje diktature.

Četiri godine kasnije, dok Selija čeka svoje treće dete, situacija je još uvek dramatična. Tokom svete nedelje 1987, Argentina je na ivici građanskog rata. *Karapintadas* – mladi oficiri predvođeni pukovnikom Aldom Rikom – ustali su protiv vlade, zahtevajući okončanje sudskih procesa, pokrenutih povodom kršenja ljudskih prava počinjenih tokom vladavine vojnog režima. Vojni zapovednici nisu voljni da se potčine predsedniku. Ljudi izlaze na ulice da brane demokratiju. CGT (*Confederacion General de Trabajo* – radnički sindikat) proglašava generalni štrajk. Tridesetog aprila, Raul Alfonsin obraća se masi okupljenoj na trgu Plasa de Majo, govoreći: „Kuća je u redu, srećan Uskrs” – rečenica koja će ući u istoriju, jer ništa nije moglo biti dalje od istine. Bez kontrole nad

vojnim snagama, predsednik je morao da pregovara sa *karapintadasima*, i da im garantuje okončanje sudskih procesa protiv vojske. Zakon *Obediencia Debida* (Dužna poslušnost) oslobađa oficire i njihove potčinjene za počinjena varvarstva i proglašava ih odgovornim samo za izvršavanje naređenja dobijenih od strane svojih nadređenih. Zakon stupa na snagu 23. juna 1987, istog dana kada je Selija primljena u porodilište u bolnici Garibaldi. Njena druga dva sina – Rodrigo, koji ima sedam godina, i Matijas, koji ima pet godina – ostaju kući sa svojom bakom, dok Horhe prati Seliju u bolnicu. Nakon dva dečaka, želeo bi da dobije ćerku, ali hromozomi diktiraju da to bude još jedan dečak. Trudnoća je protekla bez poteškoća, ali tokom nekoliko poslednjih časova javljaju se komplikacije. Ginekolog Norberto Odeto dijagnostikovao je ozbiljan fetalni distres i odlučuje da indukuje porođaj da bi izbegao dugotrajne posledice po bebu.

Sve do današnjeg dana, Horhe može da se priseti straha koji je osećao u tim trenucima, panike koja ga je zahvatila kada mu je doktor rekao da će upotrebiti klešta, svoje molbe lekaru da učini sve što je moguće da izbegne korišćenje tog instrumenta, koji ga je, kao što je to slučaj sa mnoštvom roditelja, plašio najviše zbog užasnih priča koje je čuo o deformitetu i oštećenjima koja može da nanese bebi. Ali na kraju klešta ipak nisu bila potrebna. Nekoliko minuta pre jutra, rođen je Lionel Andres Mesi, težak tri kilograma i dug 47 centimetara, crven kao paradajz i s jednim uhom potpuno preklapljenim usled teškog porođaja – anomalija koja, kao i kod većine novorođenčadi, nestaje nakon prvih nekoliko sati. Nakon straha usledila je sreća: novopridošla beba bila je malo ružičasta, ali zdrava.

Izvan prostora bolnice, međutim, situacija je manje mirna. Bomba je eksplodirala u gradu i još jedna u Vilja Konstitucionu, gde Horhe radi. Širom Argentine broj eksplozija – kao odgovor na zakon o dužnoj poslušnosti, penje se na petnaest.

Žrtava nema, samo materijalna šteta. Bombe otkrivaju da je zemlja podeljena, poražena od strane vojnih snaga i ukopana u tešku ekonomsku krizu. Ministar domaće trgovine upravo je objavio prinudno uvođenje novih cena osnovnih namirnica: mleko i jaja poskupljuju za devet procenata, šećer i kukuruz za dvanaest procenata, struja za deset procenata i gas za osam procenata – teškoće rastu za radničke porodice kao što su Mesi-Kučitini, uprkos tome što primaju dve plate i imaju sopstvenu kuću. Uz pomoć svog oca Euzebija, Horhe je tokom brojnih vikenda koje je proveo radeći, sagradio kuću na parceli od 300 kvadratnih metara na porodičnoj zemlji. To je dvospratna zgrada izgrađena od cigli, s dvorištem, smeštenim iza kuće, u kome deca mogu da se igraju, u kvartu Las Eras. Lionel je tamo stigao 26. juna, kada su majka i sin otpušteni iz italjanske bolnice.

Šest meseci kasnije, Lionel se može videti u porodičnom albumu, bucmastih obraza i nasmejan, na krevetu svojih roditelja, obučen u male plave pantalone i belu majicu. S deset meseci počinje da juri za svojom starijom braćom. I doživljava svoju prvu nezgodu. Izlazi iz kuće – niko ne zna zašto – možda da bi se igrao s ostalom decom na ulici, koja u to vreme još nije bila asfaltirana, i u kojoj su automobili retki. Ulicom prolazi bicikl i obara ga. On plače u očajanju; svi u kući istrčavaju na ulicu. Čini se kao da mu nije ništa, da je samo preplašen. Ali tokom noći ne prestaje da plače i leva ruka mu otiče. Odvode ga u bolnicu gde konstatuju prelom kosti. Mora da nosi gips. Nakon nekoliko nedelja, ruka se oporavlja. Dolazi njegov prvi rođendan, i njegove tetke i ujaci kupuju mu fudbalski dres, još tada pokušavajući da ga ubede da navija za svoj budući klub – Njuelz Old Bojz. Ali još uvek je previše rano. S tri godine, Leo više voli sličice i mnogo manje lopte – klikere. Od svojih drugara osvaja gomilu klikera i njegova kesa uvek je puna. U obdaništu ili školi uvek nalazi vreme da se igra s okruglim predmetima. Za svoj četvrti rođendan, roditelji mu poklanjaju

belu loptu, s crvenim rombovima. Možda je fatalna privlačnost tada začeta. Sve dok ih jednog dana nije sve iznenadio. Njegov otac i braća igraju na ulici i Leo odlučuje da im se po prvi put pridruži. Mnogo puta ranije više ga je privlačilo da nastavi s osvajanjem klikera – ali ne i ovaj put. „Bili smo zaprepašćeni kada smo videli šta je umeo da uradi“, kaže Horhe. „Nikada pre toga nije igrao.“